

**BAD MOTHER'S
VAKANTIE**

**BAD MOTHER'S
VAKANTIE**

SUZY K QUINN

Bad Mother's serie # 3

Bad Mother's Vakantie

Bad Mother's serie # 3

Copyright © 2023 Suzy K Quinn

Originele titel Bad Mother's Holiday

Vertaling: Femke & Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy k Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789464857429

NUR 333

All rights reserved.

Voorwoord

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Daar ben ik jullie, lieve lezers, enorm dankbaar voor.

Heel erg bedankt.

Als je vragen hebt over mijn boeken of over iets anders, neem dan contact met mij op:

E-mail: contact@suzykquinn.com

Facebook.com/suzykquinn (Je mag me een vriendschapsverzoek sturen. Ik ben dol op vrienden.)

TikTok / Twitter / Instagram: @suzykquinn

Website: www.suzykquinn.com

veel leesplezier,

Suzy xxx

JANUARI

Maandag 1 januari

Nieuwjaarsdag.

Hoe vat je één jaar van je leven samen?

Ik heb 416 vissticks gebakken, voor Daisy (maar heb ze grotendeels zelf opgegeten).

Ik heb 244 ladingen wasgoed gewassen.

Ik ben zes kilo aangekomen en ben er slechts één kwijtgeraakt.

Ik heb zeven pakjes zetpillen gebruikt.

Ik heb 364 nachten slecht geslapen.

Ik heb ongeveer 5.000 keer 'nee' gezegd en plus minus 50.000 keer 'niet doen'.

Ik heb twee keer het alarmnummer gebeld (Daisy had op een Glow In The Dark stick gekauwd en kreeg vreemde, groene poep twee dagen daarna).

Ik werd onverwachts zwanger.

Ik ben ten huwelijk gevraagd.

Ik heb Daisy verteld dat ik van haar hield (zo vaak dat ik de tel kwijtgeraakt ben).

Wat wil ik komend jaar? Ik wil vooral minder van het volgende:

Ik wil minder ruzie met Nick (Daisy's waardeloze, onverantwoordelijke vader).

Ik wil minder onzekerheid omtrent de relatie tussen mij en Alex.

Ik wil geen stressvolle huis renovaties meer.

Ik wil minder hypotheek-, creditcard- en energierekeningen.

Op het gebied van geld gaat het niet zo lekker.

Ik was van plan om dit jaar een 'echte, volwassen' baan in Londen te zoeken, maar het woon-werkverkeer is geen makkie nu ik zwanger ben.

Ik weet dat werkgevers niet mogen discrimineren, maar een zwangerschap bootst de symptomen van een kater na: vermoeidheid, ziek zijn, slecht geheugen, enz. En dat duurt de hele dag. Elke dag. Deze kater gaat niet over na een grote Big Mac.

Eerlijk gezegd zou ik mezelf ook niet aannemen als werknemer.

Alex bood aan mijn rekeningen te betalen tijdens de zwangerschap, maar dat sloeg ik af.

Misschien gek, maar ik vind het gewoon raar. Ja, we krijgen samen een baby, maar onze relatie is niet echt sterk.

Ik heb Alex gevraagd of ik eventjes na mocht denken over zijn huwelijksaanzoek. Ik denk dat hij op zijn tenen getrapt is. Ik stel me zo voor dat hij een dure Southbank latte drinkt, kijkend naar de Theems, met romantisch warrig zwart haar en zijn flitsende, donkere ogen.

‘Nog een koffie, meneer Dalton?’

‘Nee, dank u. Ik ben te boos.’

Dinsdag 2 januari

Ik heb vier dagen geleden de zwangerschapstest gedaan.

Vier *jaar* zou nog niet genoeg zijn om deze informatie te verwerken.

Twee kinderen.

Hoe ga ik dat doen?

Heb morgen een afspraak met dokter Slaughter.

Belde Alex om het hem te laten weten.

Alex was even stil en zei toen: ‘Juliette – een heel goede dokter en vriend van de familie - wil je ook graag zien. Ik heb

hem vanmorgen gesproken. Hij heet dokter Rupert Snape en heeft beloofd heel goed voor je te zorgen.'

'Maar ik ken dokter Slaughter al sinds ik een klein meisje was,' zei ik. 'Hij is geweldig. Waarom zou ik iemand anders willen zien? Kijk, je hoeft niet te komen. Eerste afspraken zijn toch gewoon routine. Het enige wat ze doen is je in het systeem zetten en zeggen dat je geen Stilton mag eten.'

'Dokter Snape had het ook over sushi,' zei Alex.

Ik vertelde dat ik niet van sushi houd, dus het *extra advies* van dokter Snape is (in mijn geval) nutteloos.

Alex vroeg waar ik ooit sushi had gegeten.

'Marks en Spencer,' zei ik.

Alex zei dat Marks and Spencer geen echte sushi heeft. Het schijnt gemaakt te zijn van gekookte tonijn, mayonaise en zeevruchten sticks. Toen vroeg hij me om naar zijn appartement in Chelsea te verhuizen.

'Ik kan niet naar Londen verhuizen,' zei ik. 'Ik heb hier een baan en een huis. En een gezin.'

'Als we willen proberen samen te zijn,' begon Alex, 'dan moeten we compromissen sluiten.'

'Goed, Alex,' zei ik. 'Waarom stop *jij* dan niet met je diensten van veertien uur en verhuis je niet gewoon terug naar Great Oakley?'

Alex zei dat weggaan uit Londen op dit moment onmogelijk was.

‘Ik haat de stad, maar het is waar het geld is,’ zei hij.

‘Jij bent gewoon geobsedeerd door geld verdienen,’ antwoordde ik. ‘Baby’s hebben alleen een bedje, kleding en luiers nodig. Alle andere *zogenaamde broodnodige* spullen waaraan ik ooit mijn geld heb verspild, zijn nooit gebruikt. En tweedehands kun je heel veel gratis spullen krijgen – mensen doen altijd babyspullen weg. Jouw bedrijf verdient *miljoenen*.’

Alex zei dat bedrijfswinst en persoonlijk inkomen niet hetzelfde waren. Hij zei ook dat iedereen die anders zei, niet genoeg belasting betaalde.

Ik zei tegen Alex dat hij me deed denken aan een anorexia-meisje dat denkt dat ze dik is.

Alex leek de vergelijking niet te begrijpen en noemde de voedingsindustrie een uitstekend voorbeeld van pieken en dalen.

‘En kinderen *zijn* duur,’ hield Alex vol. ‘Ze hebben onderwijs nodig, gezondheidszorg, skimateriaal van goede kwaliteit... de lijst is eindeloos.’

‘En daar werk je voor?’ vroeg ik. ‘Een goede ski-uitrusting?’

‘Ieder kind heeft skimateriaal nodig,’ zei Alex.

Hieruit bleek opnieuw dat we beide van een compleet andere planeet komen.

‘Maar goed, ga je morgen mee?’ vroeg ik.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Alex. ‘Ik ga wel met je mee naar die National Health Service-dokter.’

Ik vond dat hij het woord ‘National Health Service’ op een spottende toon uitsprak.

‘Beter houd je je mond over particuliere gezondheidszorg als je meegaat,’ zei ik. ‘Dokter Slaughter kan niet tegen zulke stomme praatjes. Hij is één van de weinigen die ooit tegen mijn moeder heeft geschreeuwd en dat daadwerkelijk heeft overleefd.’

‘Waarom schreeuwde hij tegen je moeder?’ vroeg Alex.

‘Oh. Hij betrapte haar op het kopen van twaalf gevulde donuts in de supermarkt,’ legde ik uit. ‘Precies één dag nadat bij haar diabetes was vastgesteld.’

Woensdag 3 januari

Afspraak met dokter Slaughter vandaag.

Alex reed me naar de dokterspraktijk in zijn glimmende MG.

Het was niet nodig om erheen te rijden, aangezien de dokterspraktijk op vijf minuten loopafstand ligt, maar ik denk dat hij zich vooral nuttig wilde maken.

Voelde me wel een beetje opvallend toen ik uit Alex’ chique sportwagen stapte.

Het hielp ook niet mee dat Alex een beetje op James Bond leek: zwart maatpak, gladgeschoren kaaklijn en donkere ogen die de omgeving doorzochten op sluipschutters.

Een oude dame die met haar rollator voorbijkwam, fluisterde: ‘*Opschepper.*’

‘Is dit de dokterspraktijk?’ vroeg Alex, terwijl hij de praktijk bekeek. ‘De medische instelling waar je wordt verzorgd? Het ziet eruit als het huis van een krankzinnige, oude dame.’

Oké. Dat is waar. De praktijk van onze dokter is eigenlijk gewoon een bungalow, compleet met een met mos bedekt dak en oranje gordijnen. Maar het is er erg gezellig binnen (op het vocht na).

We hebben een half uur gewacht in de wachtkamer (dokter Slaughter is altijd laat, *behalve* wanneer ik een keertje laat ben - dan is hij gek genoeg altijd op tijd en loop ik mijn afspraak mis).

‘Dit is onaanvaardbaar,’ verkondigde Alex, toen we eindelijk naar het kantoor van dokter Slaughter werden geroepen. ‘Juliette is *zwanger*. Ze heeft meer dan dertig minuten moeten wachten.’

Dokter Slaughter zei dat het bijna onmogelijk was om niet uit te lopen.

‘De meeste problemen waar de mensen hier mee komen, kosten gewoon meer tijd dan slechts tien minuutjes,’ legde hij uit. ‘Plus dat de oudere mensen het fijn vinden om eventjes te kletsen.’

‘Is dit nu een dokterspraktijk of een buurthuis voor bejaarden?’ daagde Alex hem uit.

Dokter Slaughter dacht even na en zei toen: ‘Ik denk een beetje van beide. Maar goed, zijn we blij of blijven we liever zeuren?’

‘Blij,’ blafte Alex.

‘Goed zo!’ zei dokter Slaughter, terwijl hij een doos met munt chocolade tevoorschijn haalde. ‘Nou, neem wat van de overgebleven kerstbuit, aangezien we toch allemaal blij zijn.’

Alex sloeg de chocolade af en mompelde iets over gezuiverd water en handgesneden groenteschotels in de praktijk van dokter Rupert Snape.

‘Goed, je hebt al dat zwangerschap gedoe al eens eerder meegemaakt, Juliette,’ zei dokter Slaughter, kauwend op een stukje munt chocolade. ‘Je weet hoe het gaat. Eet geen Stilton en raak geen rauwe eieren aan. De volgende keer doen we een glucosetest. Koop een fles Lucozade en drink die een uur van tevoren op.’ Toen overhandigde hij me een doos vol met zwangerschap informatie en zei: ‘De verloskundige helpt je vanaf nu verder. Als ik jou was zou ik vandaag al een afspraak maken, want ze zitten volgeboekt tot maart.’

‘Ga je geen zwangerschapstest doen?’ vroeg Alex.

‘Een thuistest is voldoende,’ zei dokter Slaughter. ‘Je hebt toch op zo’n staafje geplast, nietwaar Juliette?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik heb zo’n ding bij Boots gekocht.’

‘Ja, maar hoe zit het dan met een goede zwangerschapstest?’ vroeg Alex.

‘Zwangerschapstests zijn tegenwoordig allemaal hetzelfde,’ zei dokter Slaughter. ‘Het zijn gewoon staafjes met absorberend papier. De thuistests verschillen niets met die van ons. Misschien iets minder nauwkeurig, maar verder niets.’

‘Juliette.’ Alex pakte mijn handen. ‘We moeten echt langs dokter Rupert Snape.’ Hij wendde zich tot dokter Slaughter en

zei met vlamrende ogen: ‘Je hebt niets eens iets over sushi gezegd!’

Donderdag 4 januari

De ochtendmisselijkheid sloeg vandaag toe - het voelde een beetje zoals wagenziekte.

Toen ik wakker werd, gaf ik over in het toilet en nu voel ik me zowel ziek als uitgehongerd.

Loshangend en krullend haar gaat niet samen met misselijk zijn, dus ik heb het in een laag knotje gebonden. Nu zie ik er dus uit als een sumoworstelaar.

Heb de ochtend samen met Daisy naar kindertelevisie gekeken en voorzichtig een theelepeltje Heinz-tomatensoep gedronken. We keken naar een Mickey Mouse Club House-aflevering over hotdogs, die eindigde met het gebruikelijke ‘Hot Diggity Dog’-nummer. Ik voelde me er opnieuw misselijk door en had tegelijkertijd zin in een hotdog.

Ik belde Mam voor wat medeleven.

‘Wil je me alsjeblieft helpen met Daisy?’ smeekte ik. ‘Ik voel me niet goed.’

Mam weigerde en zei dat ik dan maar naar de kroeg moest komen lopen of rijden.

Ik zei tegen Mam dat ik het niet kon opbrengen om Daisy aan te kleden.

‘Waarom niet?’ vroeg Mam.

Ik legde uit dat het aankleden van Daisy, nu ze een eigenzinnige tweejarige is, een half uur stressvol onderhandelen met zich meebrengt. Haar haren doen is net zo uitdagend, aangezien ze weigert het te laten borstelen of om een ingewikkeld Disney-prinsessenkapsel vraagt (wat ik dus niet kan).

‘Dan laat je haar haren toch gewoon voor wat ze zijn?’ opperde Mam.

‘Dat *kan* niet,’ zei ik. ‘Daisy’s haren groeien gek genoeg naar voren. Ze ziet eruit als een holbewoonster als ik haar geen haarband om doe.’

Toen kreunde ik nog wat over honger hebben en misselijk zijn.

‘Dan eet je toch iets licht verteerbaars?’ opperde Mam. ‘Een lekkere, dikke boterham met jam? Je moet wel wat calorieën binnenkrijgen.’

De gedachte aan iets met boter deed me kotsen in Daisy’s half opgegeten kommetje ontbijtgranen.

Toen kreeg Mam medelijden met me. ‘Pap komt je halen,’ besloot ze. ‘Wacht, laat me even tegen hem schreeuwen. Dan komt hij eraan.’

Pap arriveerde twintig minuten later op zijn fiets, met waterdichte kleding, fietsclips en een rode reflector op de achterkant van zijn groene pompon muts. Met zijn netjes geknipte, witte baard en de enkele witte krul die op zijn voorhoofd hing, zag papa eruit als een speciale wieler kabouter. Er zat een kussentje aan zijn bagagedrager vastgemaakt met elastiek.

‘Spring maar achterop, lieverd,’ zei Pap. ‘Ik neem je mee. Daisy kan op schoot bij je.’

‘Ik dacht dat je met de auto zou komen,’ zei ik. ‘Ik kan niet achterop zitten met Daisy, dat is veel te gevaarlijk!’

‘Ja, alsof ik benzine zou gaan verspillen aan een ritje van drie minuten!’ lachte Pap. ‘Er is niets gevaarlijks aan deze fiets - ik heb hem net een volledige onderhoudsbeurt gegeven.’

Ik zei tegen Pap dat Mam mijn instructies verkeerd had doorgegeven en dat ik liever in een warme auto had gezeten.

Pap zei dat ik te verwend was en vertelde (opnieuw) het hele verhaal van zijn eigen vader die hem en zijn broers naar school bracht op de dwarsbalk van zijn fiets zonder kussen of opvulling van welke aard dan ook.

‘Onze testikels waren helemaal blauw tegen de tijd dat we bij school aankwamen,’ zei hij. ‘Maar het heeft ons hard gemaakt. Het leerde ons om niet te klagen over kleine ongemakken.’

Uiteindelijk ben ik met Daisy naar de kroeg gelopen, terwijl Pap naast zijn fiets met ons meeliep.

De wandeling van tien minuten duurde een half uur, omdat Daisy elk blaadje, iedere braamstruik en mogelijke hondendrol moest onderzoeken.

Ben nu bij Pap en Mam en neem nog meer kleine slokjes Heinz-tomatensoep (uit een mok in de vorm van een paar borsten).

Mam blijft proberen Guinness aan me op te dringen, in de overtuiging dat het een soort opwekkend middel is voor zwangere vrouwen.

Belde Alex om te klagen over hoe ziek ik me voelde.

Alex stelde voor om me naar de spoedeisende hulp te brengen. Ik hoop dat hij niet de hele zwangerschap zo paranoïde blijft.

Vrijdag 5 januari

Nog steeds in de kroeg.

Ik BLIJF me maar ziek voelen. Het enige voedsel dat ik binnen kan houden, is flauw, bewerkt voedsel.

Godzijdank logeert mijn neef John Boy in de kroeg. Hij heeft witbrood, Super Noodles en Monster Munch-chips ingeslagen.

Het is niet te geloven dat John Boy zo'n gespierd lichaam heeft op een zo'n waardeloos dieet. Maar hij is een soort genetische rariteit. Blijkbaar leefde hij in het leger van corned beef, koekjes en wodka en kwam hij geen grammetje vet aan.

Misschien komt het door het sporten. Zelfs met zijn beenprothese doet John Boy hurksprongen, rent hij met gemak zestien kilometer en drukt hij zich op met één hand - dat laatste zelfs nog met Callum op zijn rug!

‘Wat is er met je rare snorretje gebeurd?’ vroeg ik aan John Boy. ‘Het ziet er nu heel vreemd uit. En laat je je haar ook groeien?’

John Boy legde uit dat hij een van die overdreven lange, modieuze baarden en een mannenknot aan het laten groeien is.

Mam blijft maar vragen waarom hij eruit wil zien als achterste van een kampioenshond. Maar ja, Mam is niet iemand die toegeeft aan de mode van nu. In de jaren 80 bleekte ze haar haren, liet ze een permanent zetten en had ze een kapsel met hele korte laagjes. Zelfs nu draagt ze nog steeds lycra in felle kleuren, dierenprints en kant (het liefst allemaal gecombineerd met elkaar). Ze winkelt bij winkels als New Look, Top Shop en Forever 21.

Het is best leuk om weer in de kroeg te zijn.

Pap heeft de badkamer opgefleurd door er tijdschriften, kruiswoordpuzzels en een radio neer te zetten, plus een vaasje boshyacinten die hij uit het bos heeft geplukt.

Alex wilde langskomen, maar ik wil geen bezoek als ik zo bleek ben en moet kotsen. Onze relatie is onzeker en ik ken hem lang niet goed genoeg om ziek te durven zijn in zijn buurt.

Het is belangrijk om *eerst* een stabiele relatie te hebben *voordat* je zwanger raakt. Alle zwangerschapskwaaltjes zorgen ervoor dat je je niet van je beste kant kunt laten zien.

Zaterdag 6 januari

Nog steeds in de kroeg.

Zag vanmorgen mijn vermoeide en bleke gezicht in combinatie met een gigantische bos krullend haar. Ik realiseerde me toen dat ik nog niet naar huis kan.

Ochtendmisselijkheid hebben terwijl Daisy rondrent is onmogelijk.

Het maakt peuters niets uit dat je je ziek voelt. Terwijl ik over sta te geven, roept Daisy: ‘Kroelen! Kroelen!’

Besepte tussen het spugen door dat Daisy meer op Nick begint te lijken. Haar pluizige, blonde haar is bruin en recht bij de haaraanzet, haar wenkbrauwen worden donkerder en haar ogen zijn helderblauw.

Ik vraag me af wiens neus Daisy zal krijgen – mijn ronde, zachte neusje of de lange, rechte acteurs-neus van Nick? Ik zou het niet weten. Nick heeft een mooie neus op portretfoto’s, maar zijn neus ziet er buitengewoon kwaadaardig uit, net als die van zijn moeder.

Ik veronderstel dat het niet uitmaakt of Daisy op Nick lijkt, zolang zijn egoïsme maar niet genetisch bepaald is.

Middag:

Het is leuk om verzorgd te worden in de kroeg, maar Mam begrijpt me niet helemaal nu ik ziek ben. Ze is ervan overtuigd dat ze me kan ‘genezen’ met de juiste maaltijd.

Vandaag kocht ze een reeks ‘beterschapsmaaltijden’ van de Cash and Carry: een peperoni-pizza zo groot dat er een compleet gezelschap van mee zou kunnen eten, een knoflook stokbrood van 60 centimeter lang en 50 soesjes met chocolade. Ze zette dit misselijkmakende en calorierijke voedsel op de keukentafel en zei: ‘Zo, liefje. Er moet haast wel iets bij zitten dat je lust.’

Ik probeerde de toren van met slagroom gevulde chocolade soesjes en de vette pizza te negeren, maar Pap vestigde de aandacht erop door er ruzie over te gaan maken.

‘Hier zouden een stuk of 20 mensen van mee kunnen eten, Shirley,’ klaagde Pap. Hij zwaaide in de rondte met het Guinness-potlood dat hij altijd gebruikt voor Sudoku. ‘Dit is gewoon voedselverspilling.’

‘Hoezo? Jules en Daisy zijn hier,’ zei Mam. ‘We hebben wat extra voedsel *nodig*.’

‘Juliette voelt zich *misselijk*,’ drong Pap aan. ‘Een enorm stokbrood met knoflook en druipend van de vette boter zal haar maag niet kalmeren. Noch een pizza met al die geleiachtige kaas en vette worst erop. En ze wil ook geen toetje met slagroom en chocolade.’

Ik ben toen maar stilletjes weggelopen om te gaan spugen, maar hoorde door de dichte wc-deur nog steeds geruzie over ‘olie’ en ‘vet’.

‘Hoe krijgen we deze pizza ooit op in twee dagen tijd?’ zeurde Pap verder.

‘Kappen nu,’ zei Mam. ‘Als er iets overblijft, breng ik het naar beneden voor de stamgasten.’

Pap greep naar zijn rekenmachine en telde de kosten op van alle etensrestjes die Mam vorig jaar naar de kroeg had gebracht. Hij schatte dat er voor minstens driehonderdvijftig euro aan eten naar Yorkie en Mick was gegaan. Hij wees Mam erop dat Yorkie vaak te dronken is om het eten te waarderen. Hij schijnt te denken dat hij een plakje ham eet terwijl er eigenlijk een dure zalm voor zijn neus staat.

Mam pakte de rekenmachine en telde alles wat Yorkie en Mick vorig jaar in de kroeg hadden uitgegeven bij elkaar op. Ze kwam uit op meer dan 10.000 euro.

Pap besloot toen naar zijn kantoor te gaan. Terwijl hij wegliep, mompelde hij iets over een ‘dubieuze, onnauwkeurige rekenmethode’.

Na de lunch belde Alex. ‘Hoe voel je je?’ vroeg hij.

‘Alsof ik in een oude, stinkende vrachtwagen over een heel slecht wegdek rijdt,’ zei ik.

‘Vervelend om te horen,’ zei Alex. ‘Ik hoopte dat je je beter voelde en dat ik je misschien kon zien.’

Zei dat ik nog steeds geen zin had in bezoekers.

‘Ik ben niet zomaar een bezoeker,’ zei Alex. ‘Ik ben de vader van je kind.’

Ik gaf eraan toe en zei dat hij langs mocht komen voor het avondeten (wat hij ‘dineren’ schijnt te noemen).

Ik zei tegen hem dat hij geen eten mee hoefde te nemen.

‘Zelfs geen toetje?’ vroeg Alex.

‘Zeker geen toetje,’ zei ik. ‘Helemaal niets dat slagroom of chocolade bevat.’

Avond:

Alex is net vertrokken. Hij bracht me 50 rode rozen en een grote fles Perrier (zijn moeder vertelde hem dat bruisend water goed was tegen ochtendmisselijkheid).

Het was best wel ongemakkelijk. Alex gaf me een formele kus op de wang en omhelsde me alsof ik van porselein was.

‘Ben je oké?’ vroeg hij fluisterend. ‘Ben je nog misselijk?’

‘Het gaat wel, eerlijk gezegd,’ zei ik. ‘Ik heb alleen geen zin in fysiek contact.’

Alex knikte met een bezorgde uitdrukking op zijn knappe gezicht. ‘Misschien kunnen we beter toch naar dokter Rupert Snape gaan. Hij weet vast wel of dit zorgelijk is.’

‘Bijna iedere zwangere krijgt last van ochtendmisselijkheid,’ zei ik. ‘Het komt vaker voor bij gezonde zwangerschappen. Al die extra hormonen zijn er om een miskraam te voorkomen.’

Alex had er moeite mee om dit te accepteren. Hij leek het een soort ‘biologische ontwerpfout’ te vinden, ofzo.

‘Maar als de baby gezond is, waarom zou het menselijk lichaam dan ziekte veroorzaken?’

‘Dus je wilt weten waarom vrouwen tijdens de zwangerschap moeten kotsen, veel plassen, maagklachten hebben, zenuwpijn krijgen, niet kunnen poepen, met koppijn te maken krijgen en doodmoe zijn?’ vroeg ik. ‘Dan heb ik een simpel antwoord voor je: Moeder Natuur is een psychopathische, oude heks.’

Daarna vroeg ik Alex naar hoe zijn Kerstmis was geweest en of hij nog veel familie had gezien.

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik logeerde bij Anya in Kensington.’

Ik vroeg hem wie Anya was.

‘Mijn *moeder*,’ zei Alex.

Ik ga nu proberen te onthouden dat Anya het Hongaarse woord voor moeder is. Voelde me schuldig omdat ik het was vergeten.

‘Anders zou ze alleen zijn geweest,’ vervolgde Alex. ‘Carlos ging terug naar Spanje.’

‘Dus jullie waren met z’n tweetjes op Eerste Kerstdag?’ vroeg ik.

‘Klopt,’ zei Alex. ‘Het was heel stil. Ik kan me zo voorstellen dat jouw Kerstmis veel drukker was. Luister, Juliette - zie je het nog zitten om naar Londen te verhuizen?’

‘Ik wil helemaal niet naar Londen verhuizen,’ zei ik. ‘Daisy is tweeënhalf. Ze houdt van parken, schommels en bossen. Londen is niet de plek voor haar.’

Alex beweerde dat Londen de beste parken ter wereld had.

‘Maar haar opa en oma wonen hier,’ zei ik. ‘En ze zijn gek op haar. Ze willen *bij Daisy* zijn.’

Mam brulde vanuit de keuken: ‘Ik neem aan dat je het over je vader hebt en niet over mij. Het beste aan opa of oma zijn, is dat je de kinderen terug kunt geven aan het einde van *een lange* dag.’

Ik sloot de deur en Alex en ik praatten over familie versus ingehuurde kinderopvang.

‘Wat Mam ook zegt, ze geeft echt om Daisy,’ hield ik vol.

Alex gaf toe dat een van zijn kindermeisjes, Tiggy Carmichael, 40 sigaretten per dag rookte, sigaren van zijn vader stal en Alex en Zach aanmoedigde om te roken. Ze scheen hen te vertellen dat de Marlborough-cowboy nooit verkouden was. ‘Maar ondanks dat hielden we toch van haar.’

‘Hoe dan ook, ik ben gelukkig in Great Oakley,’ zei ik. ‘Ik verhuis niet.’

Alex zuchtte, knielde neer op mijn buik en kustte mijn wollen trui. ‘Kleintje, je moeder is erg koppig,’ zei hij. ‘Maar we zullen er op de een of andere manier voor zorgen dat het werkt.’

Het was ergens best lief, maar toen ik de handen van Alex op mijn buik zag, voelde ik me plots behoorlijk misselijk.

Zondag 7 januari

Nog steeds in de kroeg.

Toen ik vanmorgen wakker werd, zag ik John Boy stilletjes en met rode ogen op de automatische piloot Frosties in zijn mond stoppen (terwijl hij tussendoor grote slokken thee nam uit een enorme mok).

De tanden van John Boy hadden een vreemde, grijs/paarse kleur en hij rook naar een oude zwerver. Zijn haren - die hij laat groeien - hingen voor zijn gezicht.

Daisy zei: ‘Sjon Boy. Stinkt naar pies.’

Vroeg aan John Boy waarom hij naar drank rook en waarom zijn tanden eruitzagen alsof hij de schoorsteen ermee had geveegd.

John Boy zei dat zijn nieuwe vriendin, Gwen, hem had gedumt.

Ik luisterde naar het hele verhaal onder het genot van een grote kop thee met suiker.

Gwen sms'te John Boy gisteren en zei dat ze iemand anders had - een volwassen student die ze kende van de universiteit.

John Boy belde Gwen meer dan twintig keer terug, maar ze nam haar telefoon niet op. Met een gebroken hart kocht hij een fles King's Oak Cream sherry van 5 euro. Hij had alles opgedronken en viel in slaap op een bankje in het park.

De goedkope, rode sherry verklaarde wel meteen de paarse tanden van John Boy.

Ik sloeg mijn arm om John Boy heen en zei hem dat het goed zou komen. Ik kon niets anders bedenken om te zeggen, dus koos voor het cliché: 'Er zijn veel meer vissen in de zee.'

John Boy zei dat hij een hekel had aan vis. Hij bracht de ochtend door met het kijken naar Rocky I, II en III, achter elkaar, bond toen zijn beenprothese vast en zei dat hij naar de winkels ging.

Een uur later kwam John Boy terug met twee flessen King's Oak Crème, een enorme zak pick-and-mix-snoepjes voor Daisy en een Liverpool-voetbaltenue voor Callum.

Callum was in de wolken met het voetbaltenue, zei dat het ‘helemaal geweldig’ was en jatte mijn telefoon om selfies te maken. Het pakje was voor kinderen van een leeftijd tussen de zes en zeven jaar - en daarom iets te groot voor hem, omdat Callum nu eenmaal klein is voor zijn leeftijd. Maar het kon Callum niets schelen en riep ‘dat hij er tenminste nog in kon groeien’.

Wel fijn dat hij soms naar Pap luistert.

Callum bewonderde zijn selfies, in de overtuiging dat hij eruitzag als Jamie Foxx uit de nieuwe Annie-film.

John Boy ontkende dat. ‘Je bent niet zwart genoeg, vriend. Jij hebt een soort melkachtige thee kleur.’

Callum was teleurgesteld. ‘Maar ik heb toch een soort afro, nietwaar?’

‘Nee, vriend,’ zei John Boy. ‘Figuurtjes in je haren laten scheren is niet hetzelfde als een afro.’

Callum leek zijn eerlijkheid niet te kunnen waarderen. Zijn vader (die hij nooit ziet) is van gemengde afkomst – half Caribisch, half Norwich – en Callum heeft altijd gehoopt een zwarte voetballer te worden.

John Boy deed Jelly Rings - snoepjes - om Daisy’s vingers en strikte de veters van Callum’s voetbalschoenen. Hij zei: ‘Jullie kinderen zijn de enige die me op dit moment op de been houden. Als jullie er niet waren geweest, zou ik nooit meer lachen.’

Ik voelde me eerlijk gezegd best wel gekwetst. Ik had hem eerder ook staan troosten met mijn zorgzame ‘veel vis in de zee’-opmerking.

Avond:

Na het avondeten ben ik naar de supermarkt gegaan voor nog meer crackers en tomatensoep, terwijl Pap en Mam op Daisy pasten.

Terwijl ik bij de Co-op was, belde Mam met een ‘slim idee’ om ochtendmisselijkheid te genezen - een all-inclusive vakantie naar Griekenland.

‘Ik heb een fantastische deal gevonden voor mei,’ zei Mam tegen me. ‘De teletekst mensen zijn nu aan de andere lijn, klaar om voor ons allemaal te boeken. Je vader en ik betalen - het kost echt geen drol, slechts 200 euro per persoon INCLUSIEF vlucht! Het kost je nog meer als je gewoon thuis zou blijven.’

‘Hoe gaat een all-inclusive vakantie mijn ochtendmisselijkheid genezen?’ vroeg ik.

‘Nou, dankzij al het eten,’ zei Mam. ‘Er is zoveel keuze op die all-inclusive buffetten. Fruit, kaas - noem maar op. Je vindt vast en zeker *iets* dat je kunt eten.’

‘Je kunt ochtendmisselijkheid niet genezen met eten,’ zei ik. ‘Eten is juist hetgeen wat me misselijk *maakt*.’

‘Nou, een paar colaatjes in de zon kunnen geen kwaad,’ redeneerde Mam. ‘En het is iets om naar uit te kijken.’

Zwangerschap is zo ellendig. En aan het einde is je beloning alleen maar een krijsende baby.’

‘All-inclusive vakanties zijn niet de plek voor een zwangere vrouw,’ zei ik. ‘Ik kan niet normaal eten. Ik kan geen alcohol drinken. Het is gewoon niet kostendekkend. Ik wil niet alleen maar blijven zitten op een stoel, dik en zwanger, toekijkend hoe iedereen boos wordt of zich vermaakt.’

Mam vertelde me dat ik ‘verdomd lastig’ deed.

En ze heeft gelijk. Ik ben verdomd lastig. Maar dat wordt je nu eenmaal als je zwanger bent.

Op het moment dat Mam ophing, had ik spijt van mijn knorrige, snelle beslissing. Een vakantie *zou inderdaad* best leuk zijn, ook al mag ik geen alcohol drinken of te veel eten. Daarnaast is het ook heel lief van Mam dat ze wilde betalen.

Ik belde Mam terug, maar de lijn was bezet. Tegen de tijd dat ze eindelijk de telefoon opnam, had Mam de vakantie voor de rest van het gezin al geboekt.

‘Het is nu al volgeboekt, schat,’ zei ze. ‘Dan maar volgend jaar. Maar ja, tegen die tijd heb je natuurlijk een baby *en* een peuter. En vergeet niet dat je de volle mep moet betalen voor Daisy’s vlucht als ze drie wordt. Maar goed, laat maar.’

Pap kwam aan de lijn en zei: ‘Het is niet allemaal slecht nieuws, lieverd. Je moeder heeft ermee ingestemd om eind juni met het gezin te gaan kamperen. Je kunt dus heerlijk uitrusten met de Duffy-clan in de vrije natuur.’

‘Ik ben het er verdomme *niet* mee eens,’ riep Mam op de achtergrond. ‘Dat is erg manipulatief van je, Bob. Het enige wat ik zei, was dat de caravan houtrot had.’

Ik bedankte Pap dat hij me probeerde op te vrolijken, maar ik ga echt niet kamperen. En gezien het geschreeuw en gevloek van Mam op de achtergrond, gaat zij waarschijnlijk ook niet.

Toen ik terugkwam van de supermarkt, waren Mam en Brandi hun haren aan het verven in de keuken.

Ze droegen allebei een badjas – Brandi droeg een Barbie-roze badjas rond haar magere lijf en push-up bh. Mam had haar badjas met panterprint rond haar dikke buik geknoopt. Haar boezem pulde uit.

Brandi had overal folies in haar haren. Verder had ze een dikke laag foundation op, geen set valse wimpers, dikke eyeliner en een matte, rode lippenstift.

‘Wil jij ook nog wat highlights?’ vroeg Brandi aan mij. ‘Je hebt een enorme uitgroei. Het lijkt net alsof Daisy op je hoofd heeft gekleurd met een zwarte viltstift.’

Ik bedankte haar, maar sloeg haar aanbod af. Brandi geeft me *altijd* wit-blond haar, ook al vraag ik om een smaakvolle en subtiel blonde kleur.

Ik vroeg waarom Brandi een roze kleur op de folies van Mam smeerde. Normaal gesproken gebruikt ze gewoon blauwwitte peroxide.

‘Mam wilde wat anders,’ zei Brandi. ‘Strawberry Blonde is hip.’

Toen Brandi klaar was, was Mam compleet in de wolken met haar nieuwe, roze/blonde haren.

‘Ik lijk nu op één van die Real Orange Housewives,’ zei Mam.

Ik zei maar niet dat ze eigenlijk op een levensechte suikerspin leek.

Maandag 8 januari

De moeder van John Boy, tante Trina, belde vanmorgen om 03:00 uur 's nachts.

'Ik zag het net op Facebook,' krijste tante Trina met haar mooie, Ierse accent. 'Hij is niet meer bij die Gwen. Volgens zijn *profiel dingetje* is hij vrijgezel. Ik maak me zorgen om mijn jongen. Hij kan niet zonder een vrouw die voor hem zorgt. Hij weet helemaal niets van bacteriën af.'

'Hij heeft mensen om zich heen die voor hem zorgen, tante Trina,' stelde ik haar gerust. 'Hij zit in de kroeg met Pap en Mam.'

Tante Trina krijste. 'Zijn beenverbanden moeten elke dag gewassen en gestreken worden. Wie doet dat dan, als hij geen vriendin heeft?'

Op dat moment liep Mam de slaapkamer uit. Haar blond/roze haren zaten woest en wild en ze rukte de telefoon uit mijn hand.

'In hemelsnaam, Trina, het is 03:00 uur 's nachts!' brulde Mam. 'Laat ons slapen.'

Toen gooide Mam de hoorn erop en stampte boos terug richting bed.

Dinsdag 9 januari

Werd vanmorgen wakker en hoorde tante Trina op de voordeur bonzen.

Mam stampte naar beneden, schreeuwend en vloekend.

Ik hoorde de deur opengaan en tante Trina terugschreeuwen en vloeken.

Vervolgens hielden Mam en tante Trina een soort van ‘schreeuw-wedstrijd’ op de stoep.

Ik hoorde beledigingen over en weer; over het roze haar van Mam en het leren jack uit de jaren 80 van tante Trina.

Pap smeekte beide vrouwen om kalm te blijven en elkaar niet bont en blauw te slaan.

Na tien minuten schreeuwen zei Mam: ‘Kom binnen voor een broodje bacon, Trina. Bob helpt je met je bagage.’

Ik strompelde mijn slaapkamer uit en zag mijn vader drie koffers met bloemenprint naar boven sjouwen.

Tante Trina was al in de keuken de kastdeurtjes aan het poetsen met een oplossing van azijn en zuiveringszout.

Er stonden drie Aldi-boodschappentassen op tafel gevuld met zoete ontbijtgranen en koekjes.

Tante Trina’s geblondeerde haren leken op een vogelnest. Het was stijf en bewoog niet (zelfs niet terwijl ze krachtig de keukenkastjes schrobde).

‘Trina blijft een poosje bij ons,’ kondigde Mam aan. ‘Zij en John Boy kunnen wel wat quality time gebruiken.’

Een paar minuten later kwam John Boy in gevechtsbroek zijn slaapkamer uit, terwijl Callum zich aan zijn goede been vastklampte.

John Boy leek helemaal niet verrast om tante Trina in de keuken te zien en begroette haar nonchalant met: ‘Hallo, Ma.’

‘Je hebt er weer een tatoeage bij,’ zei tante Trina terwijl ze John Boy met een keukenrol op zijn hoofd sloeg. ‘En je baard is te lang. Je ziet eruit als een terrorist.’

John Boy, zich niet bewust van het pak slaag, schonk zichzelf een kom Sugar Puffs in.

Tante Trina keek bezorgd. ‘Wil je niet goed ontbijten, jongen? Je kunt niet alleen op ontbijtgranen leven, dan blijft er niets van je over. Hier, ik heb bloedworst en twee dozijn eieren gekocht.’

John Boy gaf toe dat hij gisteravond ‘een paar biertjes’ had gedronken en dus nog niet in staat was lange gesprekken te voeren.

Tante Trina sloeg hem weer op zijn hoofd en vroeg toen of hij zijn been goed had schoongemaakt.

‘Ja,’ zei John Boy met een vermoeide stem, terwijl hij drie suikerklontjes bij zijn Sugar Puffs gooide.

‘Je moet die verbanden *elke* dag verwisselen,’ zei Trina agressief. Ze porde in de schouder van John Boy. Toen snoof ze nieuwsgierig tussen zijn benen en zei: ‘En je moet je kleren wassen. En je onderbroek trouwens *ook*.’

Ze stuurde John Boy terug naar zijn slaapkamer om zich om te kleden.

‘Heeft hij goed gegeten, Shirley?’ vroeg tante Trina bezorgd, terwijl ze een stuk of tien suikerklontjes in de theepot liet vallen.

Mam stelde haar gerust door te vertellen over de slager verderop in de straat.

‘Hij heeft elke dag een *hot pie* of een pasteitje gegeten,’ zei Mam. ‘En altijd worstjes bij het ontbijt.’

De richtlijn van wat volgens Mam gezond is dateert uit de jaren 60, toen vlees werd beschouwd als gezond voedsel.

Ik ben niet heel blij dat tante Trina blijft logeren. Maar ja, ik mag niet klagen. Tenslotte ben ik hier de (misselijke) indringer.

Ik zal gewoon moeten wennen aan de geur van bleekmiddel en luchtverfrisser.

Avond:

Alex belde net.

Hij was klaar met werken (om 19.00 uur!) en dacht dat hij misschien even langs kon komen voor een ‘vroeg’ avondmaal.

Ik vertelde hem dat ik al in bed lag en me zwanger, zwak en uitgeput voelde.

Gezien onze verschillende slaap-/werkschema's kan het nog wel even duren voordat we elkaar zien.

Woensdag 10 januari

Mijn misselijkheid was vanochtend wat minder, dus heb ik Laura en baby Bear in Londen bezocht.

Het was waarschijnlijk niet zo'n goed idee om Daisy mee te nemen in de trein. Ze vindt het oké zolang ik constant praat/afleid/verhalen lees, maar het is net alsof ik naast een tikkende tijdbom zit waarvan ik hoop dat hij niet afgaat. Op het moment dat ik eventjes ontspan en van het landschap geniet... BOEM!

Laura begroette me bij de deur van haar herenhuis in Bloomsbury en zag eruit als een van die meisjes in het tijdschrift Stylist.

Mijn mooie, grote zus heeft haar figuur al terug (geen verrassing, aangezien ze vijf dagen na de geboorte alweer aan het joggen was) en ze zag er prachtig uit in een wijde spijkerbroek met omslag, witte gypsen en een zachte, roze kasjmier trui die kunstig over haar schouder was gedrapeerd.

Haar glanzende, natuurlijk blonde haar hing recht over haar rug en haar zachte, mooie gezicht glimlachte vriendelijk en liefdevol.

Baby Bear droeg een klein hemdje en een broekje en zag eruit als een kleine, kalende directeur met strenge, dronken ogen.

Laura maakte thee voor ons van kruiden en fruit die ze zelf had gedroogd in haar nieuwe droogmachine. Ze